

מסורת הש"ס

(א) גי' דש"ל יטלים לקיים סבב
ידו, (ב) (מוספספא סטודירן
פ"ה, (ג) (מוזיק, דש"ל,
ד) ז"ל מלוה, (ה) (לקמן פ"ב,
ו) (ספחים לא, ו) (שיר לעיל
קנח: ופי' דש"ש,

תורה אור השלם

וְתַחַת אֲבֹתֶיךָ יִהְיוּ בְנֶיךָ
תְּשִׁיתֵמוּ לְשָׂרִים בְּכָל
הָאָרֶץ: תְּהִי־לָם מִה יִזְ

גליון הש"ס

תוס' ד"ה וליסיו מו'
והיטה לטה לא יוכל
להוציא. ע"י כתובות דף לא
ע"כ תוס' ד"ה חזונה:

הנהגות הב"ח

[illegible]

רבינו גרשום

[illegible]

מי שמת פרק תשיעי בבא בתרא

וַיִּמְדּוּ לֵאמֹר: לְקוֹחוֹת אֲבוֹן וְצִיָּן וְאֵת מִסְכַּת שֹׁמֵר יוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ וְהֵלֵא
 אֶת אֵלֶם יוֹרֵשׁ מִה שֶׁמֶכֶר אֲבִיו: **דְּלֵמָה**. דְּלֵמָה לֵהוּ מִיָּד בֶּן
 דְּרָבוֹן מִכָּה יִעֲקֹב דְּהוּא אֲבוֹה דְּלֵמָה קֵא אֲמִינָא דְּבִנֵּי בְּנֵי הָא
 בְּנֵי דִּי יִשְׂרָאֵל אֲבוֹה אֵי הֵי כּוֹל לִירֵשׁ אֵת יִעֲקֹב אֲבִיו אֵילו
 [וְהֵי] מִי אֲדָרְבִּי מוֹת אֲבִיו כֶּךָ אֵנִי

יורש את יעקב מגזירת הכהן ולא
ממנה ראובן איז איז יורש ואין נגזסים
הללו שום זכות לראובן וממירנו
האין כלום הלא: **דעת**. דמקן כן
ראובן יורש את יעקב וקני שלם מכה
לראובן דמכיו מתם אבותיו יהיו בנין
לראובן קלמרת מתם אבותיו דהיינו
יעקב יהיו בנין דהיינו מתן מדלג
מכיו מתחין יהיו בנין: **אלא** אי
קשיא הא **קשיא**. אי איכא למימר
דשלמו מתם זו היא שקשה דניי
ממונות לאו כי האי גוונא שלם
דלעיל דלא לאו קשה הוא אלא
הכי שלמו מתם כבוד שמכר חלק
בכורתו בחיי אביו ומת הכבוד כגון
לראובן שמכר חלק בכורתו הרואי
להגישו בנכר אביו ומת לראובן ואחר
כן מת יעקב בא חנוך ומוליא מיד
הלקוחות חלק בכורת ראובן אביו
ועוטלה לעצמו כאילו לא מכרה לראובן
שחקן יורש חלק בכורת אביו בנכס
אביו אביו ואל"ס שמת הכבוד בחיי
אביו דמתן לעיל (דף קטו): כנות ללפחד
נעלו שלשה חלקים חלק שיהיה ראוי
לאיזנין שיהיה מוליא מלרים (א) ושהיה
כבוד וטעם של חלקים: (ב) חלק
בכורה מאי עבידיה. והלא איך
בכור: ומאי קושיא. דריי ממונות:
דלמא מלי אמר. חנוך מכה יעקב
אין אלא קלמרת אביו דמכה מתם
אבותיו יהיו בנין ויעקב איז יורש
כאילו איז ראובן דממקום ראובן איז
אין עומד כאלו איז כבוד מגזירת
הכהן ודמתן בנין ללפחד כו': **אלא**
אי קשיא דריי ממונות הא קשיא.
והכי שלמו (ז) ליה מתם: היה יודע
לו כבוד. ראובן למשעין עד שלם
נעשה לראובן גזלן והיה שמו חתום
בשטר הלואה עד שמעין: **ואחר כך**
נעשה גזלן. ונפסל לעדות דמכיו
(שמות כג) אל תשם ידך עם רשע
לעדות עד חמס ואע"פ שנאמר אלס
ולמד דהוה רב רב רב רב רב רב
(ד) מעשה איז מעשה על תב
ידו שהרי כל דבריו אלו מחזיקין שקר
ממעשה גזלן ושמה עד אחד פסול
לעדות

שקר: **אלל אחרים מעידין**. כדמערן צומקאנא וואסאל לפוס מאי דקס"ד הכי קשה בדיני ממונות דלדור לא מהימנן אחרני מהימני בתמימי והלא שמה הוא עצמו חסם זו היום שקר שחרי גזון הלא יבגנו שמוקו. בתנפס בנתיב דין נטרס היותו הוא דהשאל ליכא למימר הכי אלל אלו מעידין שחתמו בהנפס וזו קיימו השער דקמיי דהוי האי גברא ואל ויהיאי שעתא היה הוא עצמו נאמן ויורט אז כתב דהוי ושהאל ליכא לנפיקר איהו לא מהימנן אחרני מהימני דהכי הוי אחרני אכתב דין הן מעידין ולא אכתב ידו ויטערא מקיימא וקאי מיהלל: **א"פ אלל הווקא כ"ו**. דגויירא הכוונא היא דחתמו אינו נאמן ואלל משום דמחזיקין אלל כמייף ויובט הלכך אחרני מהימני דליכא למימר משעשה חתמי ייף וכתב: **לעולם דמערן מעידקא**. הן שמכר גנבכו אצוי מ' **בזכרה הוא דכחי**. שהלדקים יס להס בנים ונני בנים יורסס כדכחיב בצפיה שתימנו לשרס בכל הארץ: אלל

הוחזק כתב ידו בב"ד. מכאן יש ללמוד שאם היו שנים מעידים ואחד שמה היום חסם: **ההוא** בברכה הוא דבתיב. לאשמעינן קהל ש

קנמ.

קסג א מ"י פכ"ב מהל'
מסירה הל' ז סמג
עשין פכ טוש"ע חר"מ פ"י
רי"א בעיקר ג:
קסד ב מ"י שס טוש"ע שס
סע"ף ד:

קסבה ג' ד' מ"ז פ"ד מהל
עדות הלכה ה' סמג
למחן ירד רטו עוש"ע ח"מ
ס' מו סעיף לד (ונכד אלפס
פנהדרין פ"ג דף רסג):
קסו ה' ד' מ"ז שס עוש"ע
שס סעיף לה:
קסז ז' מ"ז שס פ"ג ס' ה'
טו סמג שס עוש"ע
ח"מ ס' לג סעיף י:

רבינו גרשום (המשך)

[illegible]

וְלִימִירוֹ יִהְיֶה אֲבוֹךָ וְכֵן וְאַתָּה אֲמַאי פִּסְקָא. *וְיִתְּנָה לָמָּה לֹא יוֹכֵל
לְהוֹצִיא מִיַּד הַקְּהוּלָּה אֶפְיִילוֹ לְמִי־אֵד שֶׁאֵד מִקֵּדָה דְּבַר שֶׁלֹּא
נָח לְעוֹלָם הֵייוּ כְּכֹן שֶׁלֹּא מֵת בְּחַיֵּי הָאֵב הָאֵל אֲלֵא שֶׁמֵּתוּ דְּרִמִּישׁ
קוּדֵשׁ שֶׁמֵּת הָאֵב אֲבָל שֶׁפָּסְלוּ לוֹ כִּשְׁאוּלָּה גּוֹסֵס לְעוֹלָם לְעוֹלָם (דף קסו:)
דִּאֲפִילוֹ לִרְמִי לְרַמֵּי דְּלִמְרֵי אֲדָמָה אֵד מִקֵּדָה דְּבַר

שלא נא לעולם לא מהני מיד לקות
בנפשים (ו) כשהוא גוסס ופי' הירר
יחקר דר' מאיר דודאי המכר הריר
מכר אלה מעות חרות מעות איירי
הכא שבנו מוילא השעבוד שהיה להם
לקלותות מן הדין מהם כי אין להם
אפי' שעבוד בקרקע כשציל מעותיהם
לפי' זה פריך לומר דפי' אלם משעבד
דבר שלא נא לעולם אלא לה משעבד
מאי מקשי לימרו ליה אבון וצין ואת
מאי מפקת והלא אין אלם משעבד
דבר שלא נא לעולם ואפי' דלמחר
לעיל דלוקי קנו והוריש לא משעבד
היינו משום דשמואל לטעמיה דלית
ליה מלוה על פה אינו גובה מן
היורשין אבל לדדן דלית' כן גובה מן
היורשין ואמר חנו (ז) ומהו ומשעבד
אפי' שלא נא לעולם ואם מלמך אחי
מאי פריך ולימרו ליה אבון וצין ואת
למאי מפקת דלמא היינו טעמא משום
(ח) דאין חוב טוטל בראי' כמו
כתובת אשה דמתן כבודות פריק' כן
בבב' (דף נב.) דלינה טוטלת בראי'
ושנא י' לימרו דוקא כתובת אשה אבל
צפי' טוטל בראי' מיהו קשה דלפי' כן
קא חשיב בכתובות רב פרק אפי' (דף
נד: וס.) דמנא כתובת ככתובת
דמי לענין כמה דברים אמאי לא חשיב
נמי לענין ראי' דלינה ככתובת ואיתא
בצפי' אבא ר' אבהו בצעל חוב דאמר
ספיר אבל אין להביא ראי' דלמחר
בסמוך (י) מאי לאו יורשי האב צנים
מורשינן אחין פירושו בני הבן וקאמר
אין צפי' טוטל ולא היינו משום דלמי
טוטל בראי' אלא טעמא משום דלמחר
מכא (י) דלמי אבא קאמי אבל אין
להביא ראי' דלמחר ר"ג יתומים
שבנו כתובת אביהן אלא חחר וגובה
אותה משום אלתא טוטל בראי' שהרי
אין זה ראי' אלא משעבדי מיהו (מ)
נתן מיהו קשה דה"ל כן שלום ולא
כן שמכר ולא לימא בנו מוילא מיהו
הלקוחות ועוד קשה דלמי י' לו לית
לקוחות שעבוד על אביו מן עדיף
ממלוה על פה דאין לך מלוה על פה
גדול מה על פה גרלה דלמי דלא
יגדלוהו ראי' דאין מיהו ראי' אלא

מיתה דהיינו גופא מהיום ופירותו לאחר מיתה מה ששנינו לעיל בפרק
 יש נוחלין (דף קנ"ה.) (ט) מכר האב או הבן בחיי האב וסבירא להו לשלחו
 מתם והבא כ"י יומאן לאחר לעיל כ"י ט נוחלין דלא קנה לוקח מ"מ
 או היא שקשה דנין ממונות לדימור או אצ"ר ז"ל כ"י א"ל א"א
 קשיא אה קשיא בן ששבר כ"י. ולא גרסי' (י) או יאמרתי היא יאמר
 שהרי כל הדברים הללו שלחו מתם ומה ששלחו או היא שקשה
 דנין ממונות וכן ידעו על דבר ששלחו כ"י בגין שהוחזק בה
 ד"ר בב"ה. פירש רבינו שמואל שכתוב ב"ר הנפק ואין נראה לר"י
 לחזק דיינים גופייהו מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל מ"ל
 או לא שהרי אין חותמין אלא על חתימת העדים ואפי' מה ששטר
 אין לחזק הדיינים לקרות אלא ה"פ הוחזק בלא ד"ר כ"ד שאלו כ"ד
 כתב ד"ר קודם שנעשה גזר דליה לנימיר שאלחזק כ"ר חסם כמו הוחזק
 שטר כתובה שבוק דכ"פ קדקדוין (י:) ובגין הואיל לא חותמין כ"ד
 לא אמרי' כ"י זה בורר וסבירא דף לא: ופס ד"ה ויפון דהיינו שאלו כ"ד
 לא השטר כבר וסבירא שית כספא' כ"ד"מ (ד"ה ט:) ואפי' ש"א
 נאם קרובים ואלחר מעיד על כתב דן שמכירין אותו וכן חשיבין
 בה האדקין לגבי כמותו דכתבי בתריה חשיבמו לשנים ככל האדק:

אמר
(א) נראה דג"ל ובידו דנאמן הוא אינו מעיד אבל לאחרים וכו'.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones